

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 111

гр. София, 20.01.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
К. Гюрова

като разглежда докладваното от Даниела Борисова Въззивно частно наказателно дело № 20221100600113 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXII НПК.

Образувано е по частна жалба от 14.12.2021 г. и допълнение към нея от 15.12.2021 г. на подсъдимият В. ХР. В. срещу протоколно определение от 06.12.2021 г., постановено по НЧХД № 16622/2020 г. по описа на СРС, НО, 109 състав, с което са оставени без уважение молбата на подсъдимия за прекратяване на наказателното производство по делото, както и молбата на Х.В. В. за конституиране в качеството му на частен тъжител, както и за назначаване на особен представител на същия.

В депозираните частна жалба и допълнение към нея жалбоподателят твърди, че обжалваното определение прегражда законовото развитие на наказателното производство, за което излага подробни аргументи. Заявява, че определението, което обжалва е незаконосъобразно и неправилно, защото първият съд оставяйки без уважение молбите е накарнал правата и интересите на непълнолетното дете Х.В. В. и по този начин е дал превес на интересите на майката над тези на детето. В подкрепа на твърдението си, жалбоподателят посочва и се позовава на водени между страните по настоящото дело граждански производства, касаещи водени между тях бракоразводни дела, дела за родителски права, дела за определяне на привременни мерки и други по реда на ГПК. Според жалбоподателят настоящото наказателно производство е образувано незаконосъобразно, защото тъжбата е подадена на 10.12.2020 г. от незаконен представител на детето Х. В., а именно от К. В.а, защото същият е станал непълнолетен на 21.11.2020 г., когато е навършил 14 години. Твърди, че с недопускането на Х. В. в съдебна зала на 06.12.2021 г., както и като свидетел по делото, който е дошъл по своя воля „за да защити баща си“, районният съд е дал превес на К. В.а. Твърди, че е нарушено правото му за равнопоставеност и защита в процеса, защото първият съд е допуснал като свидетел по делото брата на К.

В.а. Според жалбоподателят неизслушването на синът му Х. и предварителното назначаване на СПЕ по делото наклоняват везните в процеса. С депозираното допълнение към частната жалба, жалбоподателят заявява, че отстранява допуснати от него технически грешки. Моли обжалваното определение да бъде отменено.

Срещу депозираните частна жалба и допълнение към нея е постъпило възражение от К. И. В.а – частен тъжител по делото, чрез адвокат Б.В..

С възражението се твърди, че подадената от подсъдимият срещу определението на районния съд частна жалба е недопустима и като такава моли да се върне, а дори разгледана по същество да се приеме за неоснователна. Заявява, че целта на подсъдимият е да шиканира производството или така, както е сторил това по бракоразводните дела. Моли частната жалба да бъде оставена без уважение.

Въззивният съд, като съобрази изложеното в частната жалба и допълнението към нея, атакуваният съдебен акт и материалите по делото, намери за установено от фактическа страна, следното:

В Софийски районен съд е депозирана тъжба от К. И. В.а, в качеството на частен тъжител срещу В. ХР. В., в качеството му на подсъдим, с твърдения, че последният е осъществил състав на престъпление по чл. 182, ал. 2 НК.

С разпореждане от 01.03.2021 г., първият съд е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание, като се е разпоредил да бъдат призовани страните по него – частният тъжител К. И. В.а и подсъдимият В. ХР. В..

В проведено на 06.12.2021 г. /в съдебният протокол е вписана дата шести октомври 2021 г./ открито съдебно заседание по делото, съдът е дал ход на делото, дал е ход на съдебното следствие, събирал е доказателства и е допуснал и назначил комплексна съдебно психологическа и психиатрична експертиза. В същото съдебно заседание съдът е докладвал депозирана молба от 24.09.2021 г. на В. ХР. В., с искане за прекратяване на наказателното производство по делото на основание чл. 24, ал. 1, т.1 НК, както и молба от 23.11.2021 г. на Х.В. В., с искане за конституирането му по делото в качеството на частен тъжител, както и искане да му бъде назначен особен представител. След като съдът е взел становището на страните по делото, с протоколно определение от същата дата е оставил без уважение така депозираните молби с мотиви, че не са налице предпоставките визирани в разпоредбата на чл. 24 НПК за прекратяване на наказателното производство, както и че не са налице предпоставки за конституиране като страна в производството на лицето Х.В. В., т.к. предметът на настоящото дело не е свързан с решаване на въпроси засягащи неговите права, а единствено разглеждане на последиците от неизпълнение на съдебен акт.

Въззивният съд, в хода на извършената от него проверка намира от правна страна следното:

Депозираните частна жалба и допълнение към нея, макар да са

депозирани от активно легитимирана за това страна – подсъдимия В. ХР. В., то същите са недопустими и като такива следва да бъдат оставени без разглеждане.

Законодателят в разпоредбата на чл. 341 НПК, на глава 22 е разделил атакуваните пред по-горната съдебна инстанция определения и разпореждания в три отделни групи: в първата група /ал. 1 на чл. 341 НПК/ са включени определенията и разпорежданията, за които изрично е посочено, че се проверяват по реда на глава двадесет и първа; във втората група /ал. 2 на чл. 341 НПК/ са включени определенията и разпорежданията, за които изрично е предвидена тяхната проверка по реда на глава двадесет и втора от по-горната съдебна инстанция и в третата група /ал. 3 на чл. 341 НПК/ са включени всички останали определения и разпореждания, които не подлежат на проверка и контрол от въззивната инстанция отделно от присъдата.

В настоящият случай първоинстанционният съд е постановил протоколно определение, с което е оставил без уважение две искания – искане направено с молба от подсъдимия В.Х. за прекратяване на наказателното производство по реда на чл. 24 НПК, както и направено с молба искане от Х. В. /син на подсъдимия В. и на частния тъжител В.а/ за конституирането му като частен тъжител по делото и за назначаването на особен представител на същия по настоящото дело.

Въззивният съд при осъществяване на своите правомощия в съответствие с установеното от законодателят в процесуална разпоредба на чл. 341 НПК констатира, че така обжалваното протоколно определение от 06.12.2021 г. не попада в кръга съдебни актове подлежащи на обжалване пред по-горната съдебна инстанция. Това е така, защото за същото не е предвидена изрично възможността да бъде обжалвано пред въззивния съд съгласно чл. 341, ал. 2 НПК и същото не е визирано като такова, което подлежи на въззивен контрол и в разпоредбата на чл. 341, ал. 1 НПК. Ето защо и доколкото обжалваното определение не подлежи на обжалване отделно от присъдата съгласно чл. 341, ал. 3 НПК, то и подадената частна жалба и допълнението към нея се явяват процесуално недопустими и следва да бъдат оставени без разглеждане. До този резултат се е стигнало и се дължи и на неизпълнението от страна на първоинстанционния съд на задължението му да разясни на жалбоподателя дали определението подлежи на обжалване, чрез свое нарочно произнасяне в тази насока, след постановяване на съдебния акт – протоколно определение. Въпреки липсата на произнасяне от страна на първия съд по изложените по-горе съображения, то така обжалваното протоколно определение е правилно и законосъобразно.

Независимо от горното и за пълнота на изложението е необходимо да се посочи, че законодателят в разпоредбата на чл. 24 НПК изрично е посочил основанията и предпоставките, при наличие на които за съда е налице задължение да прекрати едно образувано наказателно производство. В конкретния случай искането на жалбоподателят е съсредоточено върху процесуалната норма на чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, съгласно която не се образува наказателно производство или образуваното се прекратява, когато деянието

не е извършено или не съставлява престъпление. Съобразявайки обаче, характера на настоящото производство и етапа на който също се намира, а именно в съдебната фаза на наказателния процес, то за да се прекрати наказателното производство в съдебно заседание, или така, както искане към съда отправя жалбоподателят, е необходимо да са изпълнени изискванията визирани в разпоредбата на чл. 289, ал. 1 НПК. В така посочената процесуална норма на свой ред изрично са посочени случаите на чл. 24 НПК, в които съдът прекратява наказателното производство и това са тези случаи установени в ал. 1, т. 2-10 и ал. 5. При това положение е видно, че основанието на което жалбоподателят иска да бъде прекратено наказателното производство в съдебно заседание, а именно по чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК не е сред лимитивно изброените случаи, поради което и като такова не попада в обхвата на разпоредбата на чл. 289, ал. 1 НПК и на свой ред не попада и в обхвата на въззивната проверка на чл. 341, ал. 1 НПК.

По отношение на искането за конституиране на лицето Х.В. В. в качеството на частен тъжител по делото и за назначаване на особен представител на същия е необходимо да се посочи следното, а именно, че съгласно разпоредбата на чл. 80 НПК, пострадалият от престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия може да повдига и да поддържа обвинение пред съда като частен тъжител. В конкретния случай това Х.В. В. е син на частният тъжител К. В.а и подсъдимият В.В. по делото и с оглед предмета на делото, очертан от депозираната от частният тъжител К. В.а тъжба, не се явява лице пострадало от инкриминираното деяние, за което на подсъдимия В.В. се повдига обвинение за извършено престъпление по чл. 182, ал. 2 НК на подсъдимият В.В. и за което изрично в чл. 193а НК е предвидено, че наказателното преследва се възбужда по тъжба на пострадалия. Ето защо първа и основна предпоставка, за да е налице възможност за конституиране на дадено лице в това му процесуално качество, е последното да има надлежна процесуална легитимация, тоест да се явява лице пострадало от престъпно деяние, което се преследва по частно правен ред, за което се образува и наказателно дело от частен характер и то в изрично посочените за това случай на НК. Тук е мястото да се посочи, че тъжбата е процесуалния документ, чрез който се индивидуализират страните в едно наказателно производство от частен характер, а обстоятелствената ѝ част очертава предмета на доказване в хода на съдебното производство, така както обвинителният акт на прокурора по дела от общ характер. При това положение и съобразявайки депозираната тъжба е видно, че страни по настоящото дело са частната тъжителка К. И. В.а и подсъдимия В. ХР. В., а предмета на спора се свързва с твърденията на частната тъжителка за неизпълнение от страна на подсъдимия на съдебно решение относно упражняване на родителски права по отношение на детето им Х.В. В.. Ето защо и детето Х.В. В., не се явява страна в наказателното производство от частен характер, както и липсва процесуално правна възможност и основание за конституирането му в качеството на частен тъжител по делото, при което произнасянето на първият съд в тази му част е правилно и законосъобразно. Няма пречка обаче, при отправено към съда искане и след изслушване

становището на страните, и при преценка на съда, да бъде допуснат до разпит в качеството на свидетел детето Х. В. относно обстоятелства свързани с предмета на доказване по делото.

На последно място е необходимо да се посочи, че въпреки техническата непрецизност при съставяне на съдебния протокол от страна на първият съд, с оглед датата, която е посочена като проведено последно съдебно заседание, то извършените в това съдебно заседание процесуални действия не са опорочени, но няма пречка да бъде отстранено от първия съд в съдебно заседание.

При тези съображения настоящият състав счита, че районният съд правилно и законосъобразно е оставил без уважение искането да се прекрати наказателното производство по делото, както и да конституира Х.В. В. като частен обвинител в производството.

По изложените съображения се налага извода, че частната жалба и допълнението към нея следва да бъдат оставени без разглеждане, като недопустими.

Предвид горното и на основание чл. 345, ал. 1, вр. с чл. 341 НПК въззивния съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ частна жалба от 14.12.2021 г. и допълнение към нея от 15.12.2021 г. на подсъдимият В. ХР. В. срещу протоколно определение от 06.12.2021 г., постановено по НЧХД № 16622/2020 г. по описа на СРС, НО, 109 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____